

Arrest

nr. 285 960 van 10 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent een Pashtun en soennitisch moslim. U bent geboren in Peshawar, meer bepaald in Shamshatou. U woonde uw gehele leven in Pakistan. Uw ouders, die oorspronkelijk van Baghlan afkomstig zijn, ontvluchtten Afghanistan tijdens de Sovjetinvasie. U woonde in Shamshatou met uw beide ouders, zes broers en vijf zussen. U ging negen jaar lang naar school in Pakistan. In 2014 bracht u samen met uw vader een bezoek aan uw familie in het dorp W.(...)khail te Baghlan. Jullie bleven er een week en keerden dan terug naar Pakistan. Tijdens uw

verblijf in het dorp te Afghanistan werd u geslagen door de taliban omdat u geen baard droeg. Uw vader, oom en dorpsoudsten lieten de taliban weten dat u nieuw was in de regio en u deze fout niet meer zou maken in de toekomst. Na dit voorval bleef u binnenshuis tot uw terugkeer naar Pakistan. Toen u terug in Pakistan was, besloot u het land opnieuw te verlaten. Uw verblijf in Pakistan werd gekenmerkt door constante discriminatie vanwege uw status als Afghaanse vluchteling. U werd voortdurend lastiggevallen door de Pakistaanse politie. U verliet Pakistan via Iran in 2015. U reisde verder naar Turkije, waar u ongeveer anderhalf jaar verbleef. Ondertussen verliet uw familie Pakistan en keerde terug naar Afghanistan. Uw oudste broer, H.(...) A.(...), trok naar Kabul waar hij ging werken voor de regering. Uw broer W.(...) ging daarna ook naar Kabul, waar hij werkte in een steengroeve. Uw overige familieleden gingen terug naar Baghlan, waar ze thans nog steeds wonen. Uw familie kreeg echter problemen in Afghanistan. De taliban ontdekten namelijk dat uw broer H.(...) A.(...) voor de overheid werkte. Hierna werd uw broer W.(...) ontvoerd, vermoedelijk door de taliban. De taliban lieten uw familie in Baghlan ook niet met rust en vielen hen vaak lastig. De taliban wilden immers uw overige broers rekruteren voor de jihad. Daarnaast veroorzaakte uw oom langs vaderszijde, H.(...) K.(...), problemen voor uw familie in Baghlan wegens een conflict met uw vader over geldzaken. U kende geen persoonlijke problemen met deze oom.

Na uw verblijf in Turkije trok u verder naar Griekenland, waar u nog eens anderhalf jaar verbleef. Hierna reisde u verder naar Macedonië, waarna u naar Bosnië ging. Vervolgens reisde u via Servië naar Kroatië. U zette uw reis verder naar Slovenië om zo Italië te bereiken. Tenslotte doorkruiste u Frankrijk vooraleer België te bereiken. U dient hier een verzoek om internationale bescherming in op 7 september 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw originele "Afghan Citizen"- kaart afgeleverd door de Pakistaanse autoriteiten neer. Na het persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat op 5 maart 2021 per e-mail een kopie over aan het CGVS van volgende documenten: de taskara van uw vader, foto's van uw broer in militair uniform, een document ter staving van de werkzaamheden van uw broer, een attest ter staving van uw medische moeilijkheden (raadpleging abdominale heelkunde), een attest van uw opname op de dienst spoedgevallen naar aanleiding van een gevecht en een attest met betrekking tot uw psychologische opvolging dd. 7/10/2020.

Op 1 april 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U voegde geen nieuwe stukken toe aan uw verzoekschrift.

Op 30 augustus 2021 werd de beslissing van het CGVS ingetrokken wegens de gewijzigde situatie in Afghanistan. Op 10 september 2021 werd uw beroep door de RvV verworpen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de vaststelling dat u aan psychologische problemen zou lijden (CGVS, p. 3 en 4), dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit het attest van de centrummanager van het opvangcentrum van Lanaken dat u neerlegt met datum 7 oktober 2020, blijkt dat u uw psychologische begeleiding na één sessie op eigen vraag hebt stopgezet. Tegelijk wordt in dit attest vermeld dat u een nieuw traject zou volgen bij een psycholoog vanaf 5 maart 2021. U legt echter geen nieuwe stukken neer aangaande uw verdergezet traject bij een psycholoog. Voor het persoonlijk onderhoud vroeg uw advocaat aan het CGVS rekening te houden met uw mentale moeilijkheden en zo nodig het persoonlijk onderhoud stop te zetten. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 19 februari 2021 werd door u geen melding gemaakt van ongemakken. Er werd u aangeboden pauze te vragen indien u dit nodig achtte, waar u niet op ingegaan bent. Ook het CGVS kon dergelijke bijzondere procedurele noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, en u gaf aan de vragen begrepen te hebben (CGVS p. 24). Ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Hoewel u voor uw komst naar België in Pakistan woonde dient uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade beoordeeld te worden ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan. Op basis van uw verklaringen heeft u echter niet aangetoond een gegronde persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging te hebben ten opzichte van het land van uw nationaliteit, met name Afghanistan.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd door de taliban. Vaagheden en incoherenties maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst verklaart u dat de taliban achter uw familie, die heden allen in Afghanistan verblijven, aanzit vanwege de werkzaamheden van uw broer H.(...) A.(...). Hij zou namelijk voor de (voormalige) Afghaanse overheid gewerkt hebben (CGVS p. 9,10,16,19,20,21,22). Het is echter bijzonder onduidelijk wat uw broer exact deed voor de vroegere overheid. In eerste instantie verklaart u dat H.(...) A.(...) werkte voor het Afghaanse nationale leger (CGVS p. 10). Althans, u denkt dat hij voor het Afghaanse nationale leger gewerkt heeft (CGVS p. 10). U heeft echter geen idee welke rang hij zou bekleed hebben (CGVS p. 10). Later, wanneer u verder wordt bevraagd over de werkzaamheden van uw broer, verklaart u plots dat hij voor Hekmatyar werkte (CGVS p. 22). U verklaart dat hij werd gerekruteerd in Shamshatou (CGVS p. 22). U stelt echter dat u geen informatie heeft over zijn werk (CGVS p. 22). U kan enkel zeggen dat hij voor en achter het huis van Hekmatyar staat om het te beschermen (CGVS p. 23). U blijft ook bijzonder vaag over welke rol uw broer juist speelde voor de overheid. U stelt dat hij 'een deel was van de overheid' en dat uw broer 'de overheid steunt' (CGVS p. 22,23). Gevraagd waarom u eerder verklaarde dat H.(...) A.(...) voor het Afghaanse nationale leger werkte, verklaart u dat u niet bekend bent met de Afghaanse structuur (CGVS p. 23). U staat echter tot op heden in contact met H.(...) A.(...), en had dus alle kans om hem hierover te bevragen (CGVS p. 11). Gezien het werk van H.(...) A.(...) van fundamenteel belang blijkt te zijn in uw asielaanvraag, kan men van uwer zijde verwachten dat u zich hierover zou informeren, quod non. Uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw broer zijn zo vaag, incoherent en tegenstrijdig dat het CGVS er maar moeilijk geloof aan kan hechten. Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u foto's neer van uw broer alsook een document ter staving van zijn werkzaamheden, hetgeen zou moeten bevestigen dat uw broer wel degelijk werkzaam was voor de voormalige Afghaanse overheid. Niettegenstaande deze door u neergelegde stukken aangaande de activiteiten van uw broer, blijft de vaststelling gelden dat uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw broer bijzonder incoherent en lacunair zijn. Iemand die beweert dat de werkzaamheden van een familielid ten grondslag liggen aan de problematiek die zijn familie in Afghanistan zou ervaren en rechtstreeks verband houdt met diens vrees bij terugkeer, moet hieromtrent toch enigszins coherente verklaringen over kunnen afleggen. Zoals eerder werd vastgesteld waren deze werkzaamheden immers van fundamenteel belang voor uw asielaanvraag. Dat u zelf amper enige coherente informatie kan verschaffen over de werkzaamheden van uw broer doet sterk twifelen aan de waarachtigheid van de problematiek die uw familie zou hebben ervaren. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u persoonlijk een gegronde vrees dient te koesteren voor de taliban omwille van het door u ingeroepen profiel van uw broer.

Daarnaast staat niet vast dat de persoon afgebeeld op de foto's (kopie) die u neerlegt daadwerkelijk uw broer betreft. De foto's geven slechts een bepaald beeld weer, ééndertig wie kan op de foto worden afgebeeld en deze zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen. Hieruit kan geenszins een bewijs van vervolging in uw hoofde of een risico op ernstige schade blijken. Bovendien is alom gekend dat Afghaanse documenten via corruptie kunnen worden verkregen. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Documenten hebben hoe dan ook slechts een

ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

Verder is het ook geheel onduidelijk hoe de taliban juist konden weten dat uw broer H.(...) A.(...) voor de overheid werkte. U stelt immers dat de taliban naar uw vader toe gingen en hem confronteerden met de werkzaamheden van H.(...) A.(...) (CGVS p. 19,20). Gevraagd hoe de taliban ontdekten dat uw broer werkte voor de overheid, verklaart u op uiterst stereotiepe wijze dat de taliban die informatie heeft, en over hun mensen beschikt (CGVS p. 22). Dit werpt echter geen concreet licht op hoe de taliban mogelijk konden weten dat H.(...) A.(...), die werkte in een andere provincie, werkzaam was voor de overheid. Daarbij is het geheel onduidelijk wanneer de taliban dit juist ontdekten. Een eerste maal gevraagd wanneer de taliban uw vader benaderden over de werkzaamheden van uw broer, stelt u dat ze dat ontdekten nadat uw familie woonde in Baghlan (CGVS p. 19,20). Gezien u verklaart dat uw familie na uw vertrek uit Pakistan in 2015 terugkeerde naar Baghlan, is dit niet bepaald specifiek te noemen. Gevraagd naar een specifiekere tijdstip antwoordt u met 'we woonden er een tijdje' (CGVS p. 20). Nogmaals bevraagd over het juiste tijdstip, stelt u dat uw familie vertrok naar Baghlan, en ze dan ontdekten dat H.(...) A.(...) voor de overheid werkte, u kan echter niet juist zeggen wanneer (CGVS p. 20). U blijft wederom bijzonder vaag en blijkt niet in staat om specifieke informatie te geven over een cruciaal element van uw asielrelaas. Verder verklaart u dat uw broer W.(...) werd ontvoerd door de taliban onderweg naar Baghlan (CGVS p. 9,10,20,21). Het blijkt echter verre van zeker dat W.(...) degelijk werd ontvoerd door de taliban. U en uw broer H.(...) A.(...) vermoeden dit enkel (CGVS p. 21). Er is geen enkele aanwijzing dat de taliban W.(...) werkelijk ontvoerden (CGVS p. 21). U stelt hierbij dat uw familie geen problemen had met andere mensen in de regio, dus het moesten wel de taliban zijn (CGVS p. 21,22). Dit is echter zuivere speculatie van uwer zijde, waar weinig geloofswaarde aan kan worden gehecht. Gevraagd of de taliban uw vader hadden benaderd na de ontvoering van W.(...), verklaart u ook die informatie niet te hebben (CGVS p. 21). Indien W.(...) werkelijk werd ontvoerd door de taliban, zou men redelijkerwijze verwachten dat men uw familie hiervan op de hoogte zou stellen, in de vorm van afpersing of een waarschuwing gericht aan H.(...) W.(...). De bewering dat W.(...) werd ontvoerd door de taliban, blijkt aldus niet gestoeld op enig concreet bewijs en kan allerminst overtuigen.

Voorts stelt u dat de taliban uw overige broers in Baghlan, met name M.(...) A.(...), S.(...) en S.(...), wilden rekruteren (CGVS p.19,20,21). U stelt dat de taliban naar uw vader kwamen om hem te zeggen dat zijn zonen zich moesten voegen bij de jihad (CGVS p. 19,20,22). Van enige dwang lijkt er echter geen sprake. U stelt enkel in algemene termen dat uw broers opgroeien en dat de taliban **misschien** in hen geïnteresseerd zouden zijn (CGVS p. 21). De taliban zouden nog geen poging hebben ondernomen om uw broers met dwang te rekruteren (CGVS p. 22). U kan deze verklaring geenszins staven, waardoor dit slechts een blote bewering blijft. Hierbij moet er voorts op gewezen worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven in geval van uw broers, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dit objectieve gegeven, gepaard met ontberen van enig bewijs van dwang, doet besluiten dat uw familie tot heden niet wordt geconfronteerd met gedwongen rekrutering door de taliban.

Tevens moet er worden vastgesteld dat u de gehele problematiek die uw familie ervaart met de taliban in Afghanistan laattijdig aanhaalt. U maakte hiervan geen enkel gewag tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, CGVS Vragenlijst, vragen 4 en 5). U verwees enkel in algemene termen naar de onveiligheid die heerst in Afghanistan, maar maakte geen enkel gewag van enige problematiek met de taliban. Gevraagd om welke reden u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ geen gewag maakte van de vervolging door de taliban van uw familie, beweert u dat u door de dossierbehandelaar van de DVZ niet werd bevraagd over Afghanistan en er u enkel vragen over Pakistan werden gesteld (CGVS p. 20). Nochtans werd u in duidelijke termen gesteld dat u alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid moest beschrijven. U gaf ook telkens eerst aan dat u niet kon terugkeren naar Afghanistan, omdat de onveiligheid daar te groot was. Dat u niet werd bevraagd over Afghanistan door de DVZ kan aldus niet op bijval rekenen, daar u zelf duidelijk antwoorden gaf met betrekking tot Afghanistan en aangaf om welke reden u niet kan terugkeren. Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over de problematiek van u en uw familie met de taliban en op het CGVS plots meerdere taliban-gerelateerde problemen voorlegt die u en uw

familie meemaakten, kan niet overtuigen. Temeer daar uw verklaringen hieromtrent zo vaag en incoherent zijn dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Dit doet dan ook vermoeden dat deze problematiek een fictie van uw zijde is, teneinde uw asielrelaas te versterken.

Met betrekking tot uw persoonlijke moeilijkheden maakt u gewag van een aanvaring met de taliban toen u vanuit Pakistan in 2014 tijdens een bezoek aan uw familie in Walikhail te Baghlan was. De taliban zouden u toen hebben benaderd omdat u geen baard droeg (CGVS p. 17). Ze zouden u hebben geslagen in het aangezicht (CGVS p. 17). Verder stelt u dat ze u wilden doden (CGVS p. 17). Het is echter geheel onwaarschijnlijk dat de taliban u toen zouden doden omwille van uw geschoren aangezicht, temeer daar u op dat moment amper 18 jaar was. Dit incident mondde ook niet uit in verder geweld, er werd u enkel gewezen op het feit dat u een baard moest laten groeien (CGVS p. 17). U haalde geen andere persoonlijke moeilijkheden met de taliban aan noch met andere personen of groepen. Er lijkt opnieuw geen enkel element aanwezig te zijn dat duidt op enige werkelijke intentie in hoofde van de taliban om u te doden. Dit geïsoleerde incident is dan ook niet zwaarwegend genoeg om te besluiten dat u het slachtoffer was van vervolging, daar de ernst ontbreekt en er geen sprake was van een gegronde vrees voor uw leven.

Terzijde haalt u nog aan dat uw familie problemen zou kennen met uw oom H.(...) K.(...) langs vaderszijde in Baghlan. Echter, zo blijkt, is er geen enkel concreet element voorhanden dat er op wijst dat deze oom degelijk een gevaar vormt voor uw familie in Baghlan. Dat deze oom banden zou onderhouden met de taliban, maakt u niet aannemelijk. Hiernaar gevraagd door het CGVS, stelt u louter dat uw oom geld gaf aan mensen in Pakistan (CGVS, p. 19). Uw verklaringen over uw oom en zijn connectie met de taliban, blijft derhalve een blote bewering. Nergens kan een vrees in vluchtelingrechtelijke zin worden vastgesteld. U stelt dat uw vader een conflict had met deze oom vanwege een bruidsschat (CGVS p. 18). Gevraagd wat deze oom juist ondernam tegen uw familie stelt u dat u het niet zeker weet (CGVS p. 19). U verklaart hierbij dat uw oom geen concrete vijandigheden stelde tegenover uw familie in Baghlan (CGVS p. 19). Gezien de ruzie tussen uw oom langs vaderszijde en uw familie niet leidde tot werkelijke gewelddadigheden of enige andere represailles, kan evenmin worden besloten dat dit een ernstige dreiging uitmaakt tegenover uw persoon, en kan er u op basis van het vermeende conflict met uw oom u niet de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend in de zin van artikel 48/4 § 2 b).

De overige documenten die u neerlegt, met name uw vluchtelingenkaart (Afghan Citizen Card) uit Pakistan en de taskara van uw vader, kunnen uw ongeloofwaardige verklaringen niet remediëren. Uw identiteit en verblijf in Pakistan wordt heden immers niet in vraag gesteld. In het licht van het gehele dossier kan evenmin het attest ter bevestiging van uw eventuele psychologische moeilijkheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk maken. Inzake de attesten met betrekking tot uw medische toestand, dient te worden toegevoegd dat zij evenmin volstaan om tot een andere beoordeling te komen. Ook blijkt nergens uit het attest welke psychologische problemen u heeft. Daarnaast vormt een medisch attest geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Wat er ook van zij, u dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 19 februari 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden

dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het gegeven dat u een lang verblijf kende in Pakistan, is niet bij machte de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Er kan immers niet gesteld worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit draagt, zal terechtkomen in een oorlogssituatie. Rekening houdend met de vaststellingen aangaande uw verankering in de Afghaanse cultuur binnen een Afghaanse familie met nauwe banden met achtergebleven familieleden in de regio van herkomst tijdens uw leven in Pakistan, kan geoordeeld worden dat u in staat moet zijn zich aan te passen aan de Afghaanse maatschappij bij terugkeer en de aldaar geldende normen en waarden. In zoverre u zou verklaren dat u uw gezichtshaar afschoort in Pakistan en in Afghanistan zal gedwongen worden een baard te dragen waarnaar u verwijst in uw asielerelaas, kan op zich niet worden aanzien als een dermate essentieel element van uw identiteit dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich aan te passen.

Hoewel u aangeeft te kampen met psychische moeilijkheden, kunnen deze problemen evenmin beschouwd worden als dat u bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zoals eerder uiteengezet werd hebt u uw

psychologische opvolging aanvankelijk na één sessie reeds stopgezet. U zou nadien uw begeleiding terug hervat hebben, maar legt geen bijkomende stukken hiervan neer.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de KW.(...)ficatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor

de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de KW.(...)ficatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de KW.(...)ficatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekW.(...)ficeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Zoals eerder aangehaald kan het voorval aangaande uw baardgroei niet gelden als dat u vervolging zou riskeren bij terugkeer. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Op 25 november 2022 maakt de commissaris-generaal een verweernota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EUAA “Pakistan - situation of Afghan refugees” van mei 2022
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 (deze COI wordt volledig bij de verweernota gevoegd);
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

2.3. Op 13 januari 2023 brengt verzoekende partij een aanvullende nota bij, met hierbij gevoegd de volgende documenten:

- “de detail van Integratie en Inburgering cursus”
- “een certificaat van taalcursus”
- “een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur vanaf 01.01.2023 als werknemer van Uludag Food BVBA”
- “een loonbrief voor de maand augustus 2021 van het bedrijf Uludag Food BVBA”
- “verzoekers abonnementskaart voor de Basic-Fit sportclub”.

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoede van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.”

Hoewel u voor uw komst naar België in Pakistan woonde dient uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade beoordeeld te worden ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan. Op basis van uw verklaringen heeft u echter niet aangetoond een gegronde persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging te hebben ten opzichte van het land van uw nationaliteit, met name Afghanistan.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd door de taliban. Vaagheden en incoherenties maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst verklaart u dat de taliban achter uw familie, die heden allen in Afghanistan verblijven, aanzit vanwege de werkzaamheden van uw broer H.(...) A.(...). Hij zou namelijk voor de (voormalige) Afghaanse overheid gewerkt hebben (CGVS p. 9,10,16,19,20,21,22). Het is echter bijzonder onduidelijk wat uw broer exact deed voor de vroegere overheid. In eerste instantie verklaart u dat H.(...) A.(...) werkte voor het Afghaanse nationale leger (CGVS p. 10). Althans, u denkt dat hij voor het Afghaanse nationale leger gewerkt heeft (CGVS p. 10). U heeft echter geen idee welke rang hij zou bekleed hebben (CGVS p. 10). Later, wanneer u verder wordt bevraged over de werkzaamheden van uw broer, verklaart u plots dat hij voor Hekmatyar werkte (CGVS p. 22). U verklaart dat hij werd gerekruteerd in Shamshatou (CGVS p. 22). U stelt echter dat u geen informatie heeft over zijn werk (CGVS p. 22). U kan enkel zeggen dat hij voor en achter het huis van Hekmatyar staat om het te beschermen (CGVS p. 23). U blijft ook bijzonder vaag over welke rol uw broer juist speelde voor de overheid. U stelt dat hij 'een deel was van de overheid' en dat uw broer 'de overheid steunt' (CGVS p. 22,23). Gevraagd waarom u eerder verklaarde dat H.(...) A.(...) voor het Afghaanse nationale leger werkte, verklaart u dat u niet bekend bent met de Afghaanse structuur (CGVS p. 23). U staat echter tot op heden in contact met H.(...) A.(...), en had dus alle kans om hem hierover te bevragen (CGVS p. 11). Gezien het werk van H.(...) A.(...) van fundamenteel belang blijkt te zijn in uw asielaanvraag, kan men van uwer zijde verwachten dat u zich hierover zou informeren, quod non. Uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw broer zijn zo vaag, incoherent en tegenstrijdig dat het CGVS er maar moeilijk geloof aan kan hechten. Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u foto's neer van uw broer alsook een document ter staving van zijn werkzaamheden, hetgeen zou moeten bevestigen dat uw broer wel degelijk werkzaam was voor de voormalige Afghaanse overheid. Niettegenstaande deze door u neergelegde stukken aangaande de activiteiten van uw broer, blijft de vaststelling gelden dat uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw broer bijzonder incoherent en lacunair zijn. Iemand die beweert dat de werkzaamheden van een familielid ten grondslag liggen aan de problematiek die zijn familie in Afghanistan zou ervaren en rechtstreeks verband houdt met diens vrees bij terugkeer, moet hieromtrent toch enigszins coherente verklaringen over kunnen afleggen. Zoals eerder werd vastgesteld waren deze werkzaamheden immers van fundamenteel belang voor uw asielaanvraag. Dat u zelf amper enige coherente informatie kan verschaffen over de werkzaamheden van uw broer doet sterk twifelen aan de waarachtigheid van de problematiek die uw familie zou hebben ervaren. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u persoonlijk een gegronde vrees dient te koesteren voor de taliban omwille van het door u ingeroepen profiel van uw broer.

Daarnaast staat niet vast dat de persoon afgebeeld op de foto's (kopie) die u neerlegt daadwerkelijk uw broer betreft. De foto's geven slechts een bepaald beeld weer, ééndertig wie kan op de foto worden afgebeeld en deze zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen. Hieruit kan geenszins een bewijs van vervolging in uw hoofde of een risico op ernstige schade blijken. Bovendien is alom gekend dat Afghaanse documenten via corruptie kunnen worden verkregen. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

Verder is het ook geheel onduidelijk hoe de taliban juist konden weten dat uw broer H.(...) A.(...) voor de overheid werkte. U stelt immers dat de taliban naar uw vader toe gingen en hem confronteerden met de werkzaamheden van H.(...) A.(...) (CGVS p. 19,20). Gevraagd hoe de taliban ontdekten dat uw broer werkte voor de overheid, verklaart u op uiterst stereotiepe wijze dat de taliban die informatie heeft, en over hun mensen beschikt (CGVS p. 22). Dit werpt echter geen concreet licht op hoe de taliban mogelijk konden weten dat H.(...) A.(...), die werkte in een andere provincie, werkzaam was voor de overheid. Daarbij is het geheel onduidelijk wanneer de taliban dit juist ontdekten. Een eerste maal gevraagd wanneer de taliban uw vader benaderden over de werkzaamheden van uw broer, stelt u dat ze dat ontdekten nadat uw familie woonde in Baghlan (CGVS p. 19,20). Gezien u verklaart dat uw familie na uw vertrek uit Pakistan in 2015 terugkeerde naar Baghlan, is dit niet bepaald specifiek te noemen. Gevraagd naar een specifiekere tijdstip antwoordt u met 'we woonden er een tijdje' (CGVS p. 20). Nogmaals bevraged over het juiste tijdstip, stelt u dat uw familie vertrok naar Baghlan, en ze dan ontdekten dat H.(...) A.(...) voor de

overheid werkte, u kan echter niet juist zeggen wanneer (CGVS p. 20). U blijft wederom bijzonder vaag en blijkt niet in staat om specifieke informatie te geven over een cruciaal element van uw asielrelaas. Verder verklaart u dat uw broer W.(...) werd ontvoerd door de taliban onderweg naar Baghlan (CGVS p. 9,10,20,21). Het blijkt echter verre van zeker dat W.(...) degelijk werd ontvoerd door de taliban. U en uw broer H.(...) A.(...) vermoeden dit enkel (CGVS p. 21). Er is geen enkele aanwijzing dat de taliban W.(...) werkelijk ontvoerden (CGVS p. 21). U stelt hierbij dat uw familie geen problemen had met andere mensen in de regio, dus het moesten wel de taliban zijn (CGVS p. 21,22). Dit is echter zuivere speculatie van uwer zijde, waar weinig geloofswaarde aan kan worden gehecht. Gevraagd of de taliban uw vader hadden benaderd na de ontvoering van W.(...), verklaart u ook die informatie niet te hebben (CGVS p. 21). Indien W.(...) werkelijk werd ontvoerd door de taliban, zou men redelijkerwijze verwachten dat men uw familie hiervan op de hoogte zou stellen, in de vorm van afpersing of een waarschuwing gericht aan H.(...) W.(...). De bewering dat W.(...) werd ontvoerd door de taliban, blijkt aldus niet gestoeld op enig concreet bewijs en kan allerminst overtuigen.

Voorts stelt u dat de taliban uw overige broers in Baghlan, met name M.(...) A.(...), S.(...) en S.(...), wilden rekruteren (CGVS p.19,20,21). U stelt dat de taliban naar uw vader kwamen om hem te zeggen dat zijn zonen zich moesten vervoegen bij de jihad (CGVS p. 19,20,22). Van enige dwang lijkt er echter geen sprake. U stelt enkel in algemene termen dat uw broers opgroeien en dat de taliban **misschien** in hen geïnteresseerd zouden zijn (CGVS p. 21). De taliban zouden nog geen poging hebben ondernomen om uw broers met dwang te rekruteren (CGVS p. 22). U kan deze verklaring geenszins staven, waardoor dit slechts een blote bewering blijft. Hierbij moet er voorts op gewezen worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven in geval van uw broers, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dit objectieve gegeven, gepaard met ontberen van enig bewijs van dwang, doet besluiten dat uw familie tot heden niet wordt geconfronteerd met gedwongen rekrutering door de taliban.

Tevens moet er worden vastgesteld dat u de gehele problematiek die uw familie ervaart met de taliban in Afghanistan laattijdig aanhaalt. U maakte hiervan geen enkel gewag tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, CGVS Vragenlijst, vragen 4 en 5). U verwees enkel in algemene termen naar de onveiligheid die heerst in Afghanistan, maar maakte geen enkel gewag van enige problematiek met de taliban. Gevraagd om welke reden u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ geen gewag maakte van de vervolging door de taliban van uw familie, beweert u dat u door de dossierbehandelaar van de DVZ niet werd bevraged over Afghanistan en er u enkel vragen over Pakistan werden gesteld (CGVS p. 20). Nochtans werd u in duidelijke termen gesteld dat u alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid moest beschrijven. U gaf ook telkens eerst aan dat u niet kon terugkeren naar Afghanistan, omdat de onveiligheid daar te groot was. Dat u niet werd bevraged over Afghanistan door de DVZ kan aldus niet op bijval rekenen, daar u zelf duidelijk antwoorden gaf met betrekking tot Afghanistan en aangaf om welke reden u niet kan terugkeren. Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over de problematiek van u en uw familie met de taliban en op het CGVS plots meerdere taliban-gerelateerde problemen voorlegt die u en uw familie meemaakten, kan niet overtuigen. Temeer daar uw verklaringen hieromtrent zo vaag en incoherent zijn dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Dit doet dan ook vermoeden dat deze problematiek een fictie van uwerzijde is, teneinde uw asielrelaas te versterken.

Met betrekking tot uw persoonlijke moeilijkheden maakt u gewag van een aanvaring met de taliban toen u vanuit Pakistan in 2014 tijdens een bezoek aan uw familie in Walikhail te Baghlan was. De taliban zouden u toen hebben benaderd omdat u geen baard droeg (CGVS p. 17). Ze zouden u hebben geslagen in het aangezicht (CGVS p. 17). Verder stelt u dat ze u wilden doden (CGVS p. 17). Het is echter geheel onwaarschijnlijk dat de taliban u toen zouden doden omwille van uw geschoren aangezicht, temeer daar u op dat moment amper 18 jaar was. Dit incident mondde ook niet uit in verder geweld, er werd u enkel gewezen op het feit dat u een baard moest laten groeien (CGVS p. 17). U haalde geen andere persoonlijke moeilijkheden met de taliban aan noch met andere personen of groepen. Er lijkt opnieuw geen enkel element aanwezig te zijn dat duidt op enige werkelijke intentie in hoofde van de taliban om u te doden. Dit geïsoleerde incident is dan ook niet zwaarwegend genoeg om te besluiten dat u het slachtoffer was van vervolging, daar de ernst ontbreekt en er geen sprake was van een geïntende vrees voor uw leven.

Terzijde haalt u nog aan dat uw familie problemen zou kennen met uw oom H.(...) K.(...) langs vaderszijde in Baghlan. Echter, zo blijkt, is er geen enkel concreet element voorhanden dat er op wijst dat deze oom degelijk een gevaar vormt voor uw familie in Baghlan. Dat deze oom banden zou onderhouden met de taliban, maakt u niet aannemelijk. Hiernaar gevraagd door het CGVS, stelt u louter dat uw oom geld gaf aan mensen in Pakistan (CGVS, p. 19). Uw verklaringen over uw oom en zijn connectie met de taliban, blijft derhalve een blote bewering. Nergens kan een vrees in vluchtelingrechtelijke zin worden vastgesteld. U stelt dat uw vader een conflict had met deze oom vanwege een bruidsschat (CGVS p. 18). Gevraagd wat deze oom juist ondernam tegen uw familie stelt u dat u het niet zeker weet (CGVS p. 19). U verklaart hierbij dat uw oom geen concrete vijandigheden stelde tegenover uw familie in Baghlan (CGVS p. 19). Gezien de ruzie tussen uw oom langs vaderszijde en uw familie niet leidde tot werkelijke gewelddadigheden of enige andere represailles, kan evenmin worden besloten dat dit een ernstige dreiging uitmaakt tegenover uw persoon, en kan er u op basis van het vermeende conflict met uw oom u niet de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend in de zin van artikel 48/4 § 2 b).

De overige documenten die u neerlegt, met name uw vluchtelingenkaart (Afghan Citizen Card) uit Pakistan en de taskara van uw vader, kunnen uw ongeloofwaardige verklaringen niet remediëren. Uw identiteit en verblijf in Pakistan wordt heden immers niet in vraag gesteld. In het licht van het gehele dossier kan evenmin het attest ter bevestiging van uw eventuele psychologische moeilijkheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk maken. Inzake de attesten met betrekking tot uw medische toestand, dient te worden toegevoegd dat zij evenmin volstaan om tot een andere beoordeling te komen. Ook blijkt nergens uit het attest welke psychologische problemen u heeft. Daarnaast vormt een medisch attest geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Wat er ook van zij, u dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert voorafgaandelijk aan dat hij psychologisch kwetsbaar is, omdat hij lijdt aan psychische stoornissen die een reële invloed hebben op zijn cognitieve vermogens en dat de verwerende partij hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Verzoekers raadvrouw stelt in het verzoekschrift dat dit haar vooreerst is opgevallen tijdens een voorbereidende afspraak voor het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens verzoekers raadvrouw leek verzoeker totaal verloren en gedesoriënteerd en heeft de tolk tijdens dit gesprek dit ook opgemerkt.

Verzoekers raadvrouw leidt een psychologische problematiek bij verzoeker af uit volgende vaststellingen: "Hoewel verzoeker aanvankelijk wenste dat zijn gehoor bij het CGVS zou worden uitgesteld, besloot hij uiteindelijk op het laatste moment om toch aanwezig te zijn. Juist voor het gehoor, heeft de raadvrouw van verzoeker dus een dringende e-mail gestuurd aan de verwerende partij om zij op de hoogte te brengen van de situatie en ze te vragen voorzichtig te zijn (stuk 3). Een ander bewijs van verzoekers psychische problemen: gedurende de gehele procedure heeft hij verschillende voorgestelde afspraken door zijn raadvrouw gemist (stuk 4 en stuk 5). Bijvoorbeeld, heeft de raadvrouw van verzoeker hem niet kunnen ontmoeten voor de voorbereiding van het onderhavige beroep, omdat hij een eerste voorgestelde afspraak heeft gemist wegens de quarantaine in zijn centrum en twee andere nadien voorgestelde afspraken zonder concrete reden (stuk 5). De raadvrouw van verzoeker, die haar cliënt herhaaldelijk heeft ontmoet, bevestigt dat het niet gaat om een gebrek aan bereidwilligheid of nonchalance

van haar cliënt, maar echt om afwezigheden die verband houden met zijn psychische toestand en het feit dat hij zich totaal niet bewust is van zijn verplichtingen en totaal gedesoriënteerd is. Het feit dat verzoeker alleen maar een psychologisch attest dd. 07.10.2020 ter ondersteuning van zijn zaak heeft afgelegd, komt alleen doordat hij - zich niet bewust van de ernst van zijn aandoening - eenzijdig heeft besloten de psychische opvolging die hij maanden geleden was begonnen, te stoppen."

Hoewel verzoekers raadvrouw gelet op voormelde omschrijving niet twijfelt aan een psychische problematiek in hoofde van verzoeker toont zij niet aan dat er met de voorgehouden problemen geen rekening zou zijn gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als bij het nemen van de beslissing de neergelegde attesten en andere communicatie omtrent verzoekers psychologische toestand in overweging werden genomen. In de bestreden beslissing wordt vooreerst het volgende gesteld: *"Wat betreft de vaststelling dat u aan psychologische problemen zou lijden (CGVS, p. 3 en 4), dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit het attest van de centrummanager van het opvangcentrum van Lanaken dat u neerlegt met datum 7 oktober 2020, blijkt dat u uw psychologische begeleiding na één sessie op eigen vraag hebt stopgezet. Tegelijk wordt in dit attest vermeld dat u een nieuw traject zou volgen bij een psycholoog vanaf 5 maart 2021. U legt echter geen nieuwe stukken neer aangaande uw verdergezet traject bij een psycholoog. Voor het persoonlijk onderhoud vroeg uw advocaat aan het CGVS rekening te houden met uw mentale moeilijkheden en zo nodig het persoonlijk onderhoud stop te zetten. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 19 februari 2021 werd door u geen melding gemaakt van ongemakken. Er werd u aangeboden pauze te vragen indien u dit nodig achtte, waar u niet op ingegaan bent. Ook het CGVS kon dergelijke bijzondere procedurele noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, en u gaf aan de vragen begrepen te hebben (CGVS p. 24). Ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud."*

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In het verzoekschrift wordt er gesteld dat verzoeker, volgens de tolk en zijn raadvrouw, verloren en gedesoriënteerd overkwam tijdens de voorbereiding van het persoonlijk onderhoud en zou het missen van afspraken van verzoeker met zijn raadvrouw getuigen van verzoekers psychische problemen. De observaties van de raadvrouw en haar tolk en het gegeven dat verzoeker afspraken heeft gemist doen geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat niet kan worden afgeleid dat het persoonlijk onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, coherente, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Ook zijn verzoekers raadvrouw en de op dat moment aanwezige tolk niet medisch geschoold teneinde dergelijke vaststellingen te doen. Het betreft een eigen subjectieve interpretatie van gegevens zonder enige medische grondslag. Waar vervolgens in het verzoekschrift ook wordt gesteld dat verzoekers psychische problemen een invloed hebben op zijn cognitieve vermogen, kan niet overtuigen. Deze stelling is eveneens slechts een subjectieve bewering daar deze niet gestaafd wordt aan de hand van een medisch attest waaruit zou kunnen blijken dat verzoekers cognitieve vermogen dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Dit blijkt overigens ook niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Waar ter verschoning nog wordt aangevoerd dat verzoeker zich niet bewust is van de ernst van zijn aandoening en eenzijdig besloten heeft de psychische opvolging die hij maanden geleden was begonnen te stoppen, is opnieuw slechts de eenzijdige interpretatie van verzoekers raadvrouw, doch dit wordt geenszins medisch ondersteund of geattesteerd.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift niet in op de vaststelling dat hij de problemen die zijn familie ervoer met de taliban in Afghanistan niet vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker verwees aldaar enkel in algemene termen naar de onveiligheid die heerst in Afghanistan, maar maakte geen enkel gewag van enige problematiek met de taliban. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Ondanks het

feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn verzoek om internationale bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift omtrent deze problemen met de taliban niet verder komt dan vage en algemene beweringen, zonder enige concrete elementen aan te reiken die wijzen op een nood aan internationale bescherming ingevolge problemen met de taliban.

Waar verzoeker in het verzoekschrift bevestigt dat hij de precieze functie van zijn broer H.A. in het Afghaanse leger niet kent en ook niet weet hoe en wanneer de taliban dit ontdekten alsook diens werkzaamheden voor Hekmatyar bevestigt, biedt hij geen enkele valabele verklaring voor de in de bestreden beslissing opgenomen concrete vaststellingen. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker niet beter op de hoogte is van de werkzaamheden van zijn broer. Aangezien verzoeker verklaart dat de taliban achter zijn familie, die heden allen in Afghanistan verblijven, aanzit vanwege de werkzaamheden van zijn broer die volgens verzoekers eigen verklaringen voor de (voormalige) Afghaanse overheid gewerkt zou hebben, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker deze werkzaamheden concreter kan duiden. In eerste instantie verklaarde verzoeker dat hij denkt dat zijn broer werkte voor het Afghaanse nationale leger, maar heeft hij geen idee welke rang hij zou bekleed hebben. Later, wanneer hij verder wordt bevraagd over de werkzaamheden van zijn broer, verklaarde hij plots dat hij voor Hekmatyar werkte en werd gerekruteerd in Shamshatou, maar heeft hij ook geen informatie over zijn werk. Het louter stellen dat hij "de Afghaanse structuur" niet kent, verklaart noch verschoont waarom verzoeker hiervan niet beter op de hoogte is. Aangezien verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf in contact te staan met zijn broer kon wel degelijk worden verwacht dat hij hierover meer informatie zou inwinnen en zeker gezien het werk van verzoekers broer een essentieel element uitmaakt van verzoekers nood aan internationale bescherming. Het argument dat verzoeker nooit met zijn broer in Afghanistan heeft geleefd, zodat hij zich niet in detail kon uitspreken over de taken van zijn broer, werpt hier dan ook geen ander licht op. Overigens werd geenszins vastgesteld dat het hier om details gaat. Verzoeker blijft zelfs in gebreke een algemene omschrijving van het werk van zijn broer te geven en legt desbetreffend zelfs tegenstrijdige verklaringen af, waardoor er aan het werk van verzoekers broer geen geloof kan worden gehecht.

Het louter bevestigen van zijn onwetendheid biedt overigens geen valabele verklaring voor de verdere pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing: *"Verder is het ook geheel onduidelijk hoe de taliban juist konden weten dat uw broer H.(...) A.(...) voor de overheid werkte. U stelt immers dat de taliban naar uw vader toe gingen en hem confronteerden met de werkzaamheden van H.(...) A.(...) (CGVS p. 19,20). Gevraagd hoe de taliban ontdekten dat uw broer werkte voor de overheid, verklaart u op uiterst stereotiepe wijze dat de taliban die informatie heeft, en over hun mensen beschikt (CGVS p. 22). Dit werpt echter geen concreet licht op hoe de taliban mogelijk konden weten dat H.(...) A.(...), die werkte in een andere provincie, werkzaam was voor de overheid. Daarbij is het geheel onduidelijk wanneer de taliban dit juist ontdekten. Een eerste maal gevraagd wanneer de taliban uw vader benaderden over de werkzaamheden van uw broer, stelt u dat ze dat ontdekten nadat uw familie woonde in Baghlan (CGVS p. 19,20). Gezien u verklaart dat uw familie na uw vertrek uit Pakistan in 2015 terugkeerde naar Baghlan, is dit niet bepaald specifiek te noemen. Gevraagd naar een specifiekere tijdstip antwoordt u met 'we woonden er een tijdje' (CGVS p. 20). Nogmaals bevraagd over het juiste tijdstip, stelt u dat uw familie vertrok naar Baghlan, en ze dan ontdekten dat H.(...) A.(...) voor de overheid werkte, u kan echter niet juist zeggen wanneer (CGVS p. 20). U blijft wederom bijzonder vaag en blijkt niet in staat om specifieke informatie te geven over een cruciaal element van uw asielrelaas."*

Van iemand die beweert dat de werkzaamheden van een familielid ten grondslag liggen aan de problematiek die zijn familie in Afghanistan zou ervaren en rechtstreeks verband houdt met diens vrees bij terugkeer, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij hieromtrent toch enigszins coherente en concrete verklaringen over kan afleggen. De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan de problemen van zijn familie met de taliban omwille van het werk van verzoekers broer. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk een gegronde vrees dient te koesteren voor de taliban omwille van het door hem aangevoerde profiel van zijn broer.

Daarnaast staat zoals terecht in de bestreden beslissing werd gesteld niet vast dat de persoon afgebeeld op de foto's (kopie) die hij neerlegt daadwerkelijk zijn broer betreft. Deze foto's geven zoals gesteld slechts een bepaald beeld weer, ééndertig wie kan op de foto worden afgebeeld en deze zeggen niets over de

omstandigheden waarin de foto's werden genomen. Hieruit kan geenszins een bewijs van vervolging in verzoekers hoofde of een risico op ernstige schade blijken. Het betoog dat een dergelijke stelling onvoldoende is om het beroep van verzoekers broer in twijfel te trekken, doet hier geen afbreuk aan. Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn broer, maakt verzoeker gelet op wat voorafgaat niet aannemelijk dat zijn familie of hij zelfs hierdoor concrete problemen heeft gekend of zal kennen bij terugkeer naar Afghanistan. Het louter verwijzen naar een risicoprofiel en algemene informatie omtrent het risico voor familieleden die voor de vorige regering hebben gewerkt, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker stelt vervolgens in het verzoekschrift louter dat de ontvoering van zijn broer W. tot voorzichtigheid noopt, dat zijn broer gelet op de werkzaamheden van zijn andere broer een doelwit bij uitstek was en dat de familie nooit met iemand anders problemen hebben gehad, hetgeen slechts algemene beweringen zijn. Verzoeker brengt nog steeds geen enkele concrete aanwijzing bij dat de taliban W. werkelijk ontvoerden. Overigens wist verzoeker niet of de taliban zijn vader hadden benaderd na de ontvoering van W.. Indien zijn broer W. werkelijk werd ontvoerd door de taliban, zou men redelijkerwijze verwachten dat de taliban verzoekers familie hiervan op de hoogte zou stellen, in de vorm van afpersing of een waarschuwing gericht aan verzoekers andere broer, maar ook dat verzoeker hiervan op de hoogte zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat de situatie van zijn broers sterk veranderd is sinds zijn persoonlijk onderhoud in 2021 en toelicht dat drie broers nog jong zijn (18 jaar of jonger), dat twee broers omgekomen zijn bij een explosie op weg naar Kabul toen zij probeerden het land te ontvluchten, dat W. verdwenen blijft en dat H.A. momenteel in Turkije verblijft, beperkt hij zich opnieuw tot algemene beweringen zonder concrete indicaties inzake enige persoonlijke nood aan internationale bescherming.

Het verwijzen naar algemene informatie waaruit volgens verzoeker blijkt dat de taliban zich niet houden aan de aangekondigde amnestie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Heden geeft verzoeker in het verzoekschrift aan een vrees te koesteren voor vervolging bij terugkeer omdat hij sinds zijn geboorte steeds in Pakistan heeft gewoond, waar bijna al zijn familieleden zich bevinden, en hij sinds augustus 2020 in België verblijft. Hij wijst erop dat hij, afgezien van zijn nationaliteit, geen band heeft met Afghanistan. Hij vreest omwille van zijn individueel profiel te worden beschouwd als niet-Afghaans, als ongelovig of als niet-islamitisch en verwesterd.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift op uitgebreide wijze in op zijn risicoprofiel omwille van (toegeschreven) verwestering. In dit verband benadrukt hij dat hij sinds augustus 2020 in België verblijft en dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland erg groot is op Afgaanse onderdanen. Verzoeker wijst erop dat de daden van vervolging in deze kunnen uitgaan van Anti-Government Elements (AGE's), doch ook vanuit de Afgaanse samenleving. Verzoeker merkt op dat terugkeerders uit Europa ook het risico lopen slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het westen. Bovendien is het risico op vervolging groter voor jonge mannen en in rurale gebieden en wordt het groter naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dat verwesterde Afghanen zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie van verwesterde Afghanen een risico op vervolging lopen en dat het hierbij niet enkel gaat over personen die effectief deze overtuiging hebben, maar ook deze die gepercipieerd worden als verwesterd. Verzoeker merkt tevens op dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur ervoor zorgt dat jonge 'verwesterde' Afghanen door de Afgaanse gemeenschap en taliban gezien zullen worden als *'besmet'* en als mislukking.

In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van ‘godsdiens’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdiens’ overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens’ overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdiens’ identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdiens’ of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens’ of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdiens’ identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspant om zich aan te passen toch een godsdiens’ of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke

overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot vervolging is een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort (EASO Guidance Note van april 2022, p.81).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwetsies*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke

figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare

landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals reeds gesteld, kan uit de objectieve landeninformatie niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alzo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game").

In casu stelt zich evenwel de vraag of verzoeker het 'spel' zal kunnen spelen en zich zal kunnen handhaven in de huidige Afghaanse samenleving onder het talibanregime.

Vooreerst wordt niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en dat hij nagenoeg heel zijn leven als Afghaanse vluchteling bij zijn familie in Pakistan heeft verbleven en dit sinds zijn geboorte. Het voorgaande betekent dat verzoeker, nooit in Afghanistan heeft gewoond en het allergrootste deel van zijn jonge leven en vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht.

Verwerende partij verwijst in haar verweernota naar het rapport "*EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees*" van mei 2022 waaruit blijkt dat etnische Pashtous aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtous onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de *de facto* regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker sinds zijn geboorte met zijn familie in Pakistan woonde, dat hij daar ook met andere Afghanen contact had, en naar een school voor Afghanen ging (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 9, 12) en in 2014 voor een week op bezoek in Afghanistan ging bij familieleden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) en dat zijn familie sinds 2016-2017 terug in Baghlan, Afghanistan woont (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Er kan dus gesteld worden dat een verblijf in Pakistan voor verzoeker, een etnische Pashtou, slechts een beperkte invloed heeft gehad.

Verzoeker toont ook niet concreet aan waarom hij omwille van dit verblijf niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan, alwaar zijn familie nog steeds woont. Bijgevolg kan er, louter omwille van dit verblijf, geen nood aan internationale bescherming in zijn hoofde worden afgeleid.

Hoewel verzoeker naar de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van april 2022 verwijst waaruit blijkt dat Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven, als een risicoprofiel worden aangemerkt en deze Afghanen doorgaans niet bekend zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zouden kunnen zijn, toont verzoeker, gelet op voormelde persoonlijke omstandigheden niet aan dat hij niet bekend zou zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent heeft waardoor hij herkenbaar zou kunnen zijn te meer zijn familie thans opnieuw reeds gedurende enkele jaren in Afghanistan woont.

Gelet op voormelde vaststellingen kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk gevormd is naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en in staat is om zich aan te passen aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

In casu benadrukt verzoeker ook dat hij in 2019 in Europa is aangekomen en sinds augustus 2020 in België verblijft en vreest als verwesterd te worden beschouwd in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij laat evenwel na deze bewering enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Het summiere betoog dat zijn gedrag, zijn waarden en uiterlijk zijn verwesterd en hij zich niet herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden gehanteerd zijnde een gebrek aan vrijheid, de strikte naleving van de islamitische wet, de uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, het verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek en dans etc. kan hiertoe niet volstaan.

Ook in huidig verzoekschrift verwijst verzoeker voorts enkel naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

De door verzoeker per aanvullende nota neergelegde stukken zijnde "detail van Integratie en Inburgering cursus", "certificaat van taalcursus", "een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur vanaf 01.01.2023 als werknemer van Uludag Food BVBA", "een loonbrief voor de maand augustus 2021 van het bedrijf Uludag Food BVBA" en "verzoekers abonnementskaart voor de Basic-Fit sportclub" bevatten geen concrete gegevens die hierover anders doen denken. Uit het rechtsplegingsdossier, met inbegrip van zijn verklaringen over zijn uiterlijk, gedrag en manier waarop hij zich uitdrukt, blijkt niet dat verzoeker thans de fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit, waardoor verzoeker niet aantoont dat hij zich niet kan aanpassen aan de thans geldende voorschriften in Afghanistan. Het gaat *in casu* niet om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Verzoeker verduidelijkt echter niet in welk opzicht deze elementen voor hem deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van verzoeker niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging.

Verzoeker komt niet verder dan een bewering dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit het Westen en hij niet meer in staat zal zijn om zich te herkennen in de waarden die door het Taliban-regime naar voren worden gedragen, doch laat na deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België en langdurige reis naar het Westen.

Verzoeker brengt verder geen elementen aan die erop wijzen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn omgeving dermate zal opvallen en beschouwd zal worden als een buitenstaander. De Raad herhaalt dat verzoeker geen concrete elementen voorlegt waaruit blijkt dat hij verwesterd is of zich effectief westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt.

Met het summier betoog in het verzoekschrift en de bij de aanvullende nota gevoegde gegevens maakt verzoeker die ruim meerderjarig is, sinds augustus 2020 in België is evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. De Raad wijst tevens op het feit dat verzoekers familie nog in Afghanistan woont.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de Afghaanse gemeenschap worden verstoten omdat zij met mislukking worden geassocieerd, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verzoeker stelt ook dat zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plaatsvond voordat de taliban aan de macht zijn gekomen in augustus 2021. Hij meent dat wat hij toen al had verklaard, namelijk de episode van geweld waaraan hij in 2014 werd onderworpen, na de machtsovername van de een aanwijzing vormt dat hij bij terugkeer een risico op vervolging zou lopen. Verzoeker kaart hierbij aan dat hij na de machtsovername niet meer werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verzoeker meent dat hij ook als verwesterd beschouwd zal worden en dus een risicoprofiel heeft. Hij voegt hieraan toe dat hij lange tijd in Pakistan gewoond heeft.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker werd gehoord bij het CGVS op 19 februari 2021.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet: *“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 19 februari 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”* Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineestortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de verweernota van de verwerende partij.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal huidige beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakt aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van

actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “de facto”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 19 februari 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Bij aanvullende nota voegt verzoeker ook elementen die er volgens hem op wijzen dat hij verwesterd is en dat hij minstens als verwesterd zal worden beschouwd bij terugkeer. Hoger werden deze elementen beoordeeld.

Wat betreft de aanvaring die verzoeker met de taliban in 2014 tijdens zijn bezoek aan Afghanistan zou hebben gehad, kan vooreerst worden verwezen naar de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot uw persoonlijke moeilijkheden maakt u gewag van een aanvaring met de taliban toen u vanuit Pakistan in 2014 tijdens een bezoek aan uw familie in Walikhail te Baghlan was. De taliban zouden u toen hebben benaderd omdat u geen baard droeg (CGVS p. 17). Ze zouden u hebben geslagen in het aangezicht (CGVS p. 17). Verder stelt u dat ze u wilden doden (CGVS p. 17). Het is echter geheel onwaarschijnlijk dat de taliban u toen zouden doden omwille van uw geschoren aangezicht, temeer daar u op dat moment amper 18 jaar was. Dit incident mondde ook niet uit in verder geweld, er werd u enkel gewezen op het feit dat u een baard moest laten groeien (CGVS p. 17). U haalde geen andere persoonlijke moeilijkheden met de taliban aan noch met andere personen of groepen. Er lijkt opnieuw geen enkel element aanwezig te zijn dat duidt op enige werkelijke intentie in hoofde van de taliban om u te doden. Dit geïsoleerde incident is dan ook niet zwaarwegend genoeg om te besluiten dat u het slachtoffer was van vervolging, daar de ernst ontbreekt en er geen sprake was van een gegronde vrees voor uw leven.”* Hierbij moet ook worden opgemerkt dat uit dit eenmalige incident, voor zover er enig geloof kan aan worden gehecht, niet blijkt dat de taliban verzoeker op bijzondere wijze in het vizier zouden hebben gehad of nog steeds in het vizier zouden hebben. Verzoeker gaf ook nergens te kennen dat zijn familie die reeds geruime tijd in Afghanistan woont, omwille hiervan zou zijn aangesproken.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

Inzake de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, treedt de Raad de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, duidelijk dat (i) het risico op ernstige schade individueel moet zijn, wat wil zeggen dat men specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afgaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan

dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, valt in deze stand van zaken dan ook niet onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling. De Raad merkt op dat verzoeker in dit verband geen elementen aanbrengt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op

een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 13 september 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Baghlan, waar verzoeker van afkomstig is, kende ACLED aan 12 incidenten geoprecisiecode 3 toe van de 186 veiligheidsincidenten die in de verslagperiode voor die provincie werden gecodeerd. Het gaat om gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van het NRF op de taliban, een onderling conflict binnen de taliban waarbij een talibancommandant een andere heeft gedood (*battles*); een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen hijab droeg in de omgeving van de bazaar, de arrestatie met geweldpleging van personen met banden met voormalige overheidsvertegenwoordigers, een incident gericht tegen een voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, de ontvoering van een Afghaans-Iraans politiek activist (*violence against civilians*). Van de 12 incidenten heeft ACLED er 9 gecodeerd onder het district (ADMIN2) Puli Khumri, dat ook de provinciehoofdplaats Puli Khumri omvat. Verder nog een incident onder het district Andarab, een onder het district Khost Wa Firing en een onder het district Burka.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de

berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die op algemene wijze en eerder summier wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Baghlan. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF